

Akkor vagyok erős amikor erőtlenség vagyok.” 2Kor 12:10.

Ige: „Annak okáért gyönyörködöm az erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldözésekben és szorongatásokban Krisztusért; mert amikor erőtlenség vagyok, akkor vagyok erős.” 2Kor 12:10. „Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én Lelkessel! - ezt mondja a Seregeknek Ura!” - olvassuk Zak 4:6. versében.

Isten Igéje sokszor ellentmondásnak látszik. Így vagyunk ezzel, mindjárt a hittel is. Isten ajándékként mi nem az Ádám, hanem az Isten Fia Jézus hitét (Róm 3:26) kaptuk, az pedig természetfeletti hit-bizalom s így egyetlen elemében sem szól a természeti emberhez, hanem mindig az új természethez szól, az istentiszteleten!

Hasonlóképpen az „akkor vagyok erős amikor erőtlenség vagyok!” Két egymást kizáró valóság, ami jelen felfogásunk szerint nem létezhet egyszerre, hanem, vagy csak az egyik, vagy csak a másik, legalább is ezt diktálja pillanatnyi racionalitásunk.

Felettébb nagy titok, hogy miként jelenik meg és létezhet egy időben bennünk, a romlandóban és mulandóban valami, ami ellentétje mindannak, amik e mostani mulandóságunkban vagyunk, vagyis az örök és nem romlandó élet a *halál testében* (Róm 7:24)? Pál szerint úgy, hogy valami, ami elképzelhetetlenül nagyobb nálunk felfal és *elnyel* (1Kor 15:54) bennünket, mint egykor Jónást a cet gyomra (Jón 2:1) Vö.: 2Kor 5:1-5. Jónás erős volt, amikor ellene állt a Szentléleknek, de elnyelte a tenger és a nagy hal.

Ez az elnyelés teljesen összhangban van a bibliai értelemben értendő keresztségünkkel, megkereszteltetésünkkel! Három nap múlva a cet bensőjéből partra vetett Jónás (Jón 2:11), már egy teljesen és egészen más, a halál tüzevel megszózott Jónás volt, amint írva van: „Mert mindenki tüzellel szóztat meg, és minden áldozat sóval szóztat meg!” Márk 9:49.

Ugyancsak a Pálnak tulajdonított levélben olvassuk a következőket:

„Avagy nem tudjátok-e, hogy akik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg? Eltemettünk azért ő vele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképpen feltámasztott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk.” Róm 6:3-4. „Mindenkor testünkben hordozzuk az Úr Jézus halálát, hogy a Jézusnak élete is látható legyen a mi testünkben. Mert mi, akik élünk, mindenkor halálra adatunk a Jézusért, hogy a Jézus élete is látható legyen a mi halandó testünkben. Azért a halál mi bennünk munkálkodik, az élet pedig ti bennetek.” 2Kor 4:10-14. „Aki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk: akinek sebeivel gyógyultatok meg.” 1Pét 2:24.

Ez az idézetekből álló szent szöveg úgy is meg áll a maga igaz voltában, ha azt mondjuk, hogy megkereszteltként mi a Krisztus testet öltésével, az életével és különösen a halálával, elnyeltünk a halálába. Nem valami definiálatlan halálba, hanem a Jézus halálába. Csakhogy az Ő halála nem a vég, hanem az új teremtés kezdete, mert a Krisztus halálát az Ő feltámadása kebelezte be, nyelte el, amit pedig nekünk adott, hogy mindegy halálból előálltként éljünk!

A megfeszített Krisztus, vagy a Krisztus keresztje az a kapu, amelyen át minden ember beléphet Isten életébe. Krisztusnak a feltámadásánál fogva pedig joga van örök életet adni bárkinek. Mennybemenetele által Ő belépett a mennybe, hogy nyitva tartsa a kaput, nekünk esendő embernek.”¹

Krisztus keresztje tehát nem egy történelmi emlék, nem egy jelkép, nem egy szuvenir, nem egy amulett, nem valami statikus halott dolog, hanem az egyetlen nyitva tartott és működő és élő kapu arra, hogy a mindenkor ember az élő Isten színe elé lépjen. Mózes 80 éves koráig halogatta ezt a belépést, amikor a tűz lángjából szólt hozzá az Isten és maga mellé vette őt az Úr a tűzbe (2Móz 3:4-10). Ananiás, aki Sidrák, Misáel, aki Misák és Azariás, aki Abednegó (Dán 1:7), még egészen fiatal emberek voltak, amikor ugyanúgy a tűzön keresztül álltak az élő Isten színe elé. Előttük azonban az Úr elsőnek az Istennel járó Énokkal (Zsid 11:5) és Illés prófétával (2Kir 2:11) tett hasonlóképpen, akik nem láttak halált, mert az Úr magához emelte őket.

Urunk is felment az átváltozás és megdicsőülés hegyére, ahol három tanú előtt egyetlen szempillantásban átváltozott. Ha Jézus akkor a Megdicsőülés hegyéről azonnal a mennybe ment volna, akkor egyedül ment volna, mint egykor Énok és Illés. „De Ő (a mi Urunk) hátat fordított (annak a nélkülünk való) dicsőségnek és lejött (arról) a hegyről, hogy azonosítsa magát a bukott emberiséggel (azon a másik hegyen, hol Ő megfeszítve áll, hogy nyitva tartsa nekünk a mennyei Atyánkhoz vezető ajtót).

Én vagyok az ajtó, - mondta az ő nyájának Jézus! Ő az a tüzes ajtó már az Éden kapujában is (1Móz 3:24), amelyhez a rettegő Ádám többé soha nem közelített. Ő kérdezi meg ma is tőlem és tőled, hogy te is el akarsz hagyni, te is el akarsz menni, távozni (Ján 6:67)? Különben is „ki lakhat közülünk megemésztő tüsszel és ki lakhat közülünk örök hőséggel (Ézs 33:14)?”

Testvéreim! Húsvétkor Jézus a szája leheletével végzett a tanítványai lelkében nagypéntek minden borzalmával, hogy az ha kísérti is őket, de többet soha ne vehessen felettük hatalmat. Rájuk lehelt és azt mondta: „Vegyetek Szentlelket!” (Ján 20:22) Szentlélek rombolta le bennük nagypéntek minden szörnyűségét és minden pusztító utóhatását is! Hasonlóképpen tesz az Ő eljövetele napján is, amikor szája leheletével semmisíti meg az Antikrisztust! (2Thess 2:8)

Isten, a mi Urunk öl és elevenít (5Móz 32:39; 1Sám 2:6; 2Kir 5:7)! Amikor tehát az Isten beszéde azt mondja, hogy Krisztus tüsszel keresztel, akkor ez nem valami jelképes beszéd, hanem a Szentléleknek átlényegítő munkája. Amiképpen a tűz alakít át mindent a maga lényegévé, hasonlóképpen alakít Szentlélek bennünket krisztusiakká, ez pedig élő, eleven tűz. Ha a szerelem lángja (Én 8:6) egy testté egyesíti a férfit és a nőt, mit cselekszik az Isten szerelmének lángja (János 3: 16; Róm 1:7;), a Krisztus bennünket szorongató szerelme (Ef 1:6; 2Kor 5:14)? Pál apostol válasza erre az, hogy egy testté egyesít Krisztussal (Ef 5:32), ami felette nagy titok!

Amint mondtam tehát a megfeszített Krisztus nem egy statikus halott valami, hanem a mindenkor „Krisztus-misztérium”, ami most is és még mindig az Isten aktív cselekvésének eseményhorizontja, a Krisztust követő keresztyén és a Jézus tanítvány tanú egyetlen lehetséges élet tere, az a tér-idő, ahol az Úr velünk van és szüntelenül cselekszik.

Igen Ő megemésztő és mindent magába elnyelő, mindent a maga lényegévé átalakító tűz, de Isten ez által az elnyeletéssel, az élő Isten cselekvésének eme eseményhorizontjában visz át bennünket a halálból az életbe (Jn 5: 24-25), helyezi mögénk a halált (Luk 2:26; 9:27; Ján 8:51, 2Tim 1:10 és Zsid 11:5), előnkbe pedig Krisztust, az örök üdvösséget, azaz újjá teremt bennünket.

Mindezt a keresztyén teológia fogalmával kifejezve, váltságnak nevezzük. Isten tehát az Apostoli hitvallásban is összefoglalt és megvallott váltsággal teremtett újjá! Ez az, amit Pál

Krisztus-misztériumnak nevez. A felettébb nagy titok ez, ami a Krisztus velünk való egységéről, az egy test titkáról szól (Efézus 5:32).

Összefoglalva tehát az a végtelenül nagyobb hatalom, amely teljesen elnyelve a maga hatalmában tart a Krisztus feltámadás által láthatóvá lett élete, az új és romolhatatlan teremtés. Visszatérve pedig égető nagy kérdésünkre, hogy ezt a természetfeletti, az emberi értelmünkkel inkompetens és a logikánk számára megfoghatatlan új életet mi kapcsolja mégis össze bennünk a biológiai fizikai testünkkel és azon keresztül pedig az értelem, érzelem, - és tapasztalati világunkkal, a fentiek alapján azzal válaszolom meg, hogy ez nem más, mint a számunkra kikutathatatlan elnyeletés, ami a hit-bizalommal együtt a Szentlélek munkája, amiről sejteni véljük, hogy 100%-ban az.

Mindezt rendkívüli nehézzé és sokszor lehetetlenné is teszi, hogy Szentlélek „nem mennydörgő hanggal közeledik, az Ő hangja olyan halk (1Kir 19:11-13), hogy könnyen semmibe vehetjük.”² Ez a Szentlelket elnyomó és semmibe vevő erő, ha bennünk nagy és hatalmas, akkor megghiúsítja az Isten erőtlenségek által megnyilvánuló és kibontakozó munkáit. Ezt a nagy igazságot ismeri fel Pál, amikor így szól:

„Annak okáért gyönyörködöm az erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldözésekben és szorongatásokban Krisztusért; mert amikor erőtelen vagyok, akkor vagyok erős.” 2Kor 12:10. *„Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én Lelkessel!”* - ezt mondja a Seregeknek Ura!” - olvassuk Zak 4:6. versében.

Erőtlenség és erő, elnyeletés és újjáteremtés egyugyanazon folyamat *eseményhorizontjának*³ a két oldala és két egymásba torkolló dimenziója. Megnyilvánulásában erős kölcsönhatású, de Szentlélek nélküli (1Kir 19:11-12) másodlagos erő és megnyilvánulásában gyenge kölcsönhatású, de elsődleges és Szentlelkes (1Kir 19:13) erő, az élő Isten egy ugyan azon munkaterületének két egymásnak ellent mondó arca. Paradox módon kaotikus rombolásnak vagy titkos rothadásnak látszik, de ez a bizonyos *eseményhorizont* még sem kaotikus, ellenkezőleg, az Isten által előre megtervezett, sőt művészien megkomponált és minden apró részletében a személyes kontrollja és vezetése alatt van, hogy az élet álljon elő ott, ahol a halál látszik munkálkodni. „Az Úr csodásan működik, de útja rejtve van (...)”, – mondja a lelki ének! Ennek az említett „személyes kontrollnak” a neve Krisztus és az Ő teljhatalmú uralma (Mt 28:18). Ez a hatalma szavával (Zsid 1:3) lebonyolított uralom a tűz abszorpciójaként működő váltság, a szimfóniaként megkomponált dekonstrukció, amit mi értelemmel és érzelemmel bíró teremtmények e világi létünkben csakis Szentlélek által fogunk fel, és némiképp az erőtlenségeinkben és tudatosult elmúlásunk halálával tapasztalunk meg, de mindez egyben szerves és elválaszthatatlan része a minden értelmet felül múló teljes újjáteremtésünknek is. Pál apostol vallomása szerint Szentlélek munkája az, hogy akkor vagyok feltámadott és hatalmas Uramban erősként lehetséges, ha a halálában az elfogyásig vagyok gyenge. Számunkra a legrosszabb mindenben az, hogy mint a fény és árnyék mindig együtt járnak, úgy az Isten ereje is erőtlenség által megy végbe! De álljon előttünk ismét a teljes idézet!

*„Annak okáért gyönyörködöm az erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldözésekben és szorongatásokban Krisztusért; mert amikor erőtelen [ἀσθενέω (asztheneó) 1] gyenge, erőtlen állapotban van 2) megbetegedik, beteg 3) LXX gyengélkedik, elgyengül, elerőtlenedik, megfogyatkozik, **elfogy**] vagyok, akkor vagyok erős [δυνατός, ἦ, ὄν (dünotosz é on) 1] erős, hatalmas, képes 2) lehetséges].”* 2Kor 12:10.

Ezzel cseng tökéletesen össze Urunk Jézus Hegyi beszédének nyolc boldogmondása, ami az értelmünk és a logikánk számára egy teljesen torz világ, íme:

1. „Boldogok a lelki szegények: mert övék a mennyeknek országa.
2. Boldogok, akik sírnak: mert ők megvigasztaltatnak.
3. Boldogok a szelídek: mert ők örökségül bírják a földet.
4. Boldogok, akik éheznek és szomjúhozók az igazságot: mert ők megelégtetnek.
5. Boldogok az irgalmasok: mert ők irgalmasságot nyernek.
6. Boldogok, akiknek szívük tiszta: mert ők az Istent meglátják.
7. Boldogok a békességre igyekezők: mert ők az Isten fiainak mondatnak.
8. Boldogok, akik háborúságot szenvednek az igazságért: mert övék a mennyeknek országa. Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek én érettem. Örüljete és örvendezzete, mert a ti jutalmatok bőséges a mennyekben: mert így háborgatták a prófétákat is, akik előttetek voltak.”
Máté 5:3-12.

Mindezek után van még olyan, aki elcsodálkozik, hogy miért nem vonzó a keresztyénség a harmadik évezred harmadik évtizedében? Ha igen, akkor ez az értetlenkedő csodálkozás is csak azt igazolja, hogy az igaz keresztyénség vagy Isten természetfeletti országa a mulandóságukban, vagy egyáltalán nem is létezik.

Az antikrisztusi korszellem ez utóbbit propagálja tűzzel és vassal, kényeztetéssel és hazugsággal. De miért küzd valami ellene, ami állítása szerint nem is létezik, ha csak nem azért, mert maga is elnyeltetése (lat. abszorbeálásának) legutolsó szakaszába érkezett?⁴

Az Antikrisztus abszorpciójának eseményhorizontján a téridő meghajlik, sőt annyira torzul, hogy a valóságos valóságnak pontosan az ellenkezőjét tapasztaljuk! Az egy valóság kárpítja⁵ tehát kettéhasad az egymással homlokegyenest ellenkező és egyszerre történő eseményre, egyszerre kibontakozó történésre. Így tűnik elő tapasztalásunk horizontján a kettőzött valóság. Ennek az eseményhorizontnak a mulandóság felőli oldaláról a valóság úgy jelenik meg, hogy Jézus a halálra méltó bűnös, a sziklasírba bepecsételt halott és messiásként ő a keresztre feszített vesztés Krisztus, ugyanakkor, a helyére előlépő gonosz, neve szerint Antikrisztus, ő tehát az, aki igazságosnak, igaznak és még örök győztesnek is látszik. Ezt az érzékeinkkel tapasztalható látszat igazságot cáfolja meg a Jézus feltámadásának érzékeinkkel felfoghatatlan valóság, miközben és ugyanakkor a gonosz győztesnek látszó jelenvaló világa, szédületes gyorsulással szakad és omlik szét atomizált darabjaira. Keresztyénként ennek a két egymásnak feszülő erőnek és valóságnak a leghevesebb harcvonalában, a legélesebb metszéspontjában és a legizzóbb fókuszában élünk! Ugyanannak az eseményhorizontnak tehát az örök élet felőli oldalán a gonosz örökre elnyeletetik, Isten pedig örökre megdicsőül minden ő munkájában és művében,⁶ mindeközben mi a Lélek eme eseményhorizonton történő munkája által, amíg csak el nem jön a Vég, folyamatosan elveszítettünk és megtaláltatunk! Ámen.

Jegyzetek:

¹ Oswald Chambers: Krisztus mindenekfelett. Primo/Evangéliumi Kiadó Budapest 1992, oldal 140.

² Uo.

³ **Eseményhorizont:** A fekete lyuk határvonala, határfelület a fekete lyukak körül, azon pontok összessége, amelyekben a gravitáció már olyan erőssé válik, hogy még a fény sem képes onnan kijutni. A fekete lyukak tömege olyan nagy, és méretük ehhez képest olyan kicsiny, hogy semmilyen anyag vagy sugárzás nem tud eltávolodni tőlük. Ezt úgy is meg lehet fogalmazni, hogy az eseményhorizont mögött a szökési sebesség nagyobb a fénysebességnél. A **fekete lyuk** a téridő olyan tartománya, ahonnan az erős gravitáció miatt semmi, még a fény sem tud távozni. Félklasszikus szemléltetése szerint olyan égitest, amelynél a felszínre vonatkoztatott szökési sebesség eléri vagy meghaladja a fénysebesség értékét.¹ Azonban a fekete lyukban - az eseményhorizont mögött - nincs valódi égitest: a fekete lyuknak nincs belső szerkezete, kifelé pedig csak a tömege, töltése és perdülete nyilvánul meg (kopaszági elv).

Létezésüket az általános relativitáselmélet jósolta meg. Fekete lyuk keletkezik akkor, ha egy véges tömeg a gravitációs összeomlásnak nevezett folyamat során egy kritikus értéknél kisebb térfogatba tömörül össze. Ekkor az anyag összehúzódását okozó gravitációs erő minden más anyagi erőnél nagyobb lesz, s az anyag egyetlen pontba húzódik össze. Ebben a pontban az általános relativitáselmélet szerint bizonyos fizikai mennyiségek (sűrűség, téridőgörbület) végtelenné válnak (lásd: gravitációs szingularitás). A szingularitást körülvevő térrészben a gravitáció olyan erős, hogy onnan sem anyag, sem fény nem szabadulhat ki. A fekete lyuk-tartomány határát két jellegében eltérő módon határozhatjuk meg.²³ A közgondolkodásban elterjedtebb eseményhorizontot a teljes téridő ismeretében a végtelenbe elszökni képes legbelső fénysugarak határozzák meg. A látszólagos horizont meghatározásához ezzel szemben nem szükséges ismernünk a teljes megoldást: a látszólagos horizonton belülről kibocsátott fénysugarak a szingularitás irányába indulnak el. Stacionárius fekete lyukak esetén a két meghatározás azonos eredményre vezet, de például a sugárzást tartalmazó Vaidya-téridőben a két meghatározás két különböző felületet eredményez. A fekete lyukon belülrre kerülő anyag vagy sugárzás elkerülhetetlenül belezuhan a szingularitásba. (<http://www.dunakanyar.net/~di/htmek.htm>) A fekete lyukakban a gravitáció minden más erőt felülmúl, s az anyag egy számunkra ismeretlen, végtelenül sűrű állapot felé omlik össze, amit szingularitásként írhatunk le. A fekete lyuk a térnek e szingularitás körüli tartománya, az eseményhorizont sugarát pedig az ún. Schwarzschild-rádiusz adja meg, ami viszont a tömegtől függ. (Ha az illető anyag a Schwarzschild-rádiusnál kisebbre préselődik össze, akkor haladja meg a szökési sebesség a fény sebességét.) A Nap Schwarzschild-rádiusza mintegy 3 km, a Földé pedig 1cm lenne.

* Összehasonlításképpen: a Földön a szökési sebesség (az úgynevezett második kozmikus sebesség) mindössze 11,19 km/s, és a jóval nagyobb tömegű Nap vonzását is le lehet győzni 617 km/s sebességgel. S mivel a fénynél semmi sem haladhat gyorsabban, a fekete lyuk gravitációs teréből semmi sem távozhat el (ez nem pontosan igaz, lásd Hawking elméletét), még a fény sem, innen származik a fekete lyuk elnevezés.

** Hawking, S. W.: *The Large Scale Structure of Space-Time* (angol nyelven). Cambridge Core

*** Griffiths, Jerry B.: *Exact Space-Times in Einstein's General Relativity* (angol nyelven). Cambridge Core

⁴ És akkor fog megjelenni a törvénytaposó, akit megemész a Úr az ő szájának leheletével, és megsemmisít az ő megjelenésének feltűnésével. 2Thess 2:8. Az Antikrisztust a Krisztus szája semmisíti meg!

⁵ Az evangéliumok beszámolójában nagypénteken ilyen volt a ketteőzött valóság realitása: „És íme a templom kárpitja fölétől aljáig ketté hasada; és a föld megindula, és a kősziklák megrepedezének; És a sírok megnyílnak, és sok elhunyt szentnek teste föltámad. És kijöven a sírokból, a Jézus föltámadása után bementek a szent városba, és sokaknak megjelenének. Máté 27:51 -53; Jézus pedig nagy fennszóval kiáltván kibocsátá lelkét. És a templom kárpitja fölétől aljáig ketté hasada. Látván pedig a százados, aki vele átellenben áll vala, hogy ekként kiáltva bocsátá ki lelkét, monda: Bizony, ez az ember Isten Fia vala! Márk 15:37-39; És meghomályosodék a nap, és a templom kárpitja közepén ketté hasada. Luk 23:45; „Mivelhog azért atyámfiak bizodalunk van a szentélybe való bemenetelre a Jézus vére által, Azon az úton, amelyet ő szentelt nekünk új és élő [út] gyanánt, a kárpit, azaz az ő teste által (...).” Zsid 10:19.

⁶ Mikor pedig minden alája vettetett, akkor maga a Fiú is alávetett annak, aki neki mindent alávetett, hogy az Isten legyen minden mindenben. 1Kor 15:28.